

РЕШЕНИЕ

№ 2335

гр. София, 24.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-A СЪСТАВ, в публично заседание на седми март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Мариана Георгиева

Членове: Виолета Йовчева
Димитър Ковачев

при участието на секретаря Емилия М. Вукадинова
като разгледа докладваното от Димитър Ковачев Въззивно гражданско дело
№ 20211100506961 по описа за 2021 година

За да се произнесе взе предвид следното :

Производството е по чл. 258 и сл. от ГПК.

Образувано е по Въззивна жалба от С.О. срещу Решение № 20262598 от 27.11.2020г., постановено по гр. д. №34368/2017г. по описа на СРС,161 с-в в частта, с която са уважени, предявените срещу жалбоподателя от Т. ЦВ. Т. искове по чл. 49 вр. с чл. 45 и чл. 52 от ЗЗД и чл. 31 от Закона за пътищата – за обезщетяване на неимуществени вреди от телесно увреждане, настъпило поради подхлъзване на непочистен и заледен участък в района на кръстовище между ул. „Летоструй“ и ул. „Бесарабия“ в кв. Левски, гр. София

С въззивната жалба се релевира неправилност на решението поради несъобразяване от СРС на критериите приложими при определяне на обезщетението за неимуществени вреди и поради несъобразяване на твърдяно съпричиняване. Изтъква се, че инцидента станал на кръстовището, а там имало пешеходна пътека тип „Зебра“ която очевидно не била ползвана от ищцата. Посочва, че тротоар няма само по ул. „Бесарабия“, а по ул. „Летоструй“ има тротоар и изводите на СРС в тази връзка не отговарят на фактическото състояние. По ул. „Летоструй“ в двете □ посоки, считано от кръстовището с другата улица имало макар и тесен тротоар, включително спирка на градски транспорт. Счита, че е нарушен чл. 52 ЗЗД, а освен това твърдяното

влошаване на състоянието на ищцата било настъпило 11 месеца след оздравяването и нямало връзка с инцидента. По отношение на исковете за имуществени вреди няма конкретни оплаквания освен това за съпричиняване.

Иска се отмяна на решението и намаляване на обезщетението за неимуществени вреди и това за имуществени.

Постъпил е отговор на жалба с който тя се оспорва и се иска потвърждаване на решението. Счита възражението за съпричиняване за преклудирано, като въведено за пръв път с въззивната жалба.

Третото лице помагач на ответника „У.С.Б.“ЕООД с ЕИК ***** (предходно наименование „Е.С.С.Б.“ООД) не е изразило становище.

СГС при проверка по чл. 269 ГПК намира решението за валидно и допустимо. По отношение на неговата правилност СГС е ограничен до оплакванията в жалбата и императивните материални норми.

След преценка на твърденията и възраженията на страните с оглед на събраните по делото писмени и гласни доказателства и експертизи СГС намира жалбата за **неоснователна**.

Съображенията затова са следните:

От фактическа страна няма спор между страните, че конкретния пътен участък е част от уличната мрежа на С.О.. Съгласно чл. 2, ал. 1, т. 2, вр. с чл. 3, ал. 2, т. 1 ЗОС, вр. с § 7, т. 4 ПЗР ЗМСМА, улиците в рамките на населеното място, които не са част от републиканската пътна мрежа, представляват публична общинска собственост. Общината е длъжна да управлява предоставената и собственост, в т. ч. улиците в рамките на населеното място, в интерес на населението и с грижата на добър стопанин - чл. 140 КРБ и чл. 11, ал. 1 ЗОС. Дължимата грижа в полза на териториалната общност включва както изграждане, ремонт и поддържане на улиците, така и полагане на грижи за чистотата им, в т. ч. снегопочистване и осигуряването на безопасно придвижване на пешеходци и возила.

Когато по силата на чл. 8 от Закона за нормативните актове, общинският съвет е възложил с наредба задълженията си за поддържане на чистотата на територията на съответната община на трети лица, каквито са специализирани предприятия, работещи по договор с общината и собствениците и ползвателите на имоти на територията на общината, то за вреди от техни противоправни действия или бездействия, отговорността е на общината - обективна, безвиновна, гаранционно-обезпечителна отговорност по чл. 49 ЗЗД вр. с чл. 45 ЗЗД. За вреди от действията на изпълнителите на работата отговаря общината, която е възложител на работата, длъжна да управлява имотите общинска собственост с грижата на добър стопанин и да осигурява нормални, безопасни условия на живот на гражданите на територията и. Общината отговаря на

основание чл. 49 ЗЗД и за настъпили за пешеходеца вреди при придвижването му по пътното платно, когато няма тротоар или ползването на тротоара не е било възможно. Съгласно чл. 108, ал. 1 ЗДП, пешеходците са длъжни да се движат по тротоара, но съгласно ал. 2, т. 1 от същият текст на закона, пешеходците могат да се движат и по пътното платно, когато няма тротоар или е невъзможно той да бъде ползван (Решение № 124 от 18.07.2019 г. на ВКС по гр. д. № 3057/2018 г., IV г. о., ГК ; Решение № 63 от 28.07.2020 г. на ВКС по т. д. № 2086/2019 г., II т. о., ТК ;Решение № 56 от 10.04.2019 г. на ВКС по гр. д. № 1638/2018 г., IV г. о., ГК).

От свидетелските показания на двамата свидетели очевидци се установява точното място (по ул. „Бесарабия“ в района на кръстовището с ул. „Летоструй“). Установява се от показанията на свидетелите, че платното за движение е било заледено и с образувани коловози от лед и сняг. От приетото по делото удостоверение от НИМХ се установява, че в деня на инцидента не е имало снеговалеж (имало е обилен такъв предходни дни), тоест залежаванията върху пътното платно не са резултат на обективен фактор (непрекъснати снеговалежи, осуетяващи възможността за пълно почистване), а резултат от бездействието на общината, която е следвало да осигури снегочистиране, опесъчаване и зимно поддържане на улици и места за обществено ползване на територията. Следователно е установено противоправно неизпълнение на задълженията да поддържа пътя в безопасно за ползване състояние.

И двамата свидетели посочват, че по улица „Бесарабия“ няма тротоар по посока на дома на ищцата. От техните показания се установява и падането. С.В. установява и че е закарал ищцата до болницата и я е изчакал за да я прибере.

Показанията на свидетелите са логични, кореспондиращи помежду си и последователни. Не са налице доказателства по делото, които да ги опровергават, а напротив налице са такива които ги подкрепят - писмо от ответника до ищцата (л. 197 от делото), от което се установява, че по ул. „Бесарабия“ няма тротоар. В тази връзка е напълно неоснователно, а и неотнормено оплакването в жалбата свързано с твърдение за наличие на тротоар на ул. „Летоструй“, защото ищцата се е движела по ул. „Бесарабия“, в посока „Летоструй“, а инцидента е станал в района на кръстовището. Твърдението на ответника (което освен всичко друго е преклудирано-едва във въззивната жалба се твърди, че по ул. „Летоструй“ има тротоар, спирка и прочие) е, че тротоар има в двете посоки по ул. „Летоструй“, но не и в посока по ул. „Бесарабия“.

Преклудирано е и твърдението и свързаното с него възражение за наличие на пешеходна пътека. То също е направено с въззивната жалба.

Неоснователно е оплакването, че СРС не обсъдил възражението за съпричиняване, изразяващо се в движение по пътното платно вместо по тротоар. Напротив в точка I. 2. от мотивите на решението подробно е обсъдено това възражение и правилно СРС го е счел за неоснователно с оглед на изложените и от него и по-горе

от СГС мотиви за липса на тротоар, подкрепени от гласни и писмени (изходящи от ответника) доказателства. При липса на тротоар не може да има нарушение на закона за движение по пътищата и съпричиняване, в който смисъл е и посочената от СРС и по-горе от настоящия състав практика на ВКС.

Не отговаря на истината твърдението в жалбата, че СРС не бил съобразил липса на причинна връзка между твърдяното в исковата молба влошаване на състоянието в края на 2016г. с оглед изтеклия период от време от увреждането. СРС изобщо не е отчитал твърденията на ищцата за влошено в края на процесната година състояние, когато е определял размера на обезщетението както за неимуществени, така и за имуществените вреди. Видно от мотивите на СРС той е приел продължителност на възстановителен период около 3 месеца-както е посочила и неоспорената СМЕ по делото и не е вземал предвид влошаване на състоянието и в този смисъл оплакването на жалбоподателя е неоснователно и ирелевантно.

От горното е видно, че исковете са установени по основание.

За определяне на размера на обезщетението за неимуществени вреди СГС взема предвид следните обстоятелства: в СМЕ е посочено след преглед от вещото лице, че ищцата има „плоскостъпие“, което е придобито, а в ОСЗ при изслушването си вещото лице е посочило, че това е характерна често срещана последица от такова счупване, което не е отчетено от СРС; ищцата е търпяла по интензивни болки през първите 30 дни, продължителността на периода на временна нетрудоспособност (84 дни); възстановителния период-около 3 месеца, от които 50 дни с гипсова имобилизация, която неизбежно причинява битови неудобства; функционалния дефицит в движението на дясната глезенна става, който ще е налице до края на живота на ищцата съгласно посоченото от вещото лице по СМЕ при изслушването му и свързаните с това бъдещи затруднения при физическа дейност (клякане); възможността ищцата да търпи болки и занапред при промяна в атмосферните условия и физическо натоварване; възрастта на ищцата от 48 г. към деня на злополуката и като взема предвид, че не се е наложило оперативно лечение (видно от епикризата е извършено закрито наместване на костта), няма поставяне на фиксиращи елементи; не са налице доказателства за никакви по-трайни психологически последици и като съобразява и съдебната практика по сходни случаи (с Решение на ВКС по гр. д. № 5321/2016 г., III Г.О. са определени като справедлив размер 25000,00, но при по-тежка конкретна травма на фибулата – многофрагментно счупване с оперативни интервенции и доста четворно по-дълъг период на възстановяване; с Решение на ВКС по гр. д. № 293/2020 г., IV Г.О. са присъдени 15000,00 при счупване и на голям и на малък пищял (тибиа и фибула) при сходен възстановителен период от 4 месеца, но при липса на доживотни увреждания; с Решение на ВКС по гр. д. № 1594/2018 г., IV г. о., също са присъдени 15000,00 лева за сходно счупване - голям пищял и търпени оперативни намеси, но липсва трайно

увреждане за бъдеще) въззивния съд намира, че определената от СРС сума от 18 000,00 лв. представлява справедливо обезщетение за неимуществените вреди на ищцата, поради което и решението следва да бъде потвърдено.

Относно исковете за имуществени вреди решението е съобразено с изслушаната по делото СЧЕ, базирана на неоспорени от ответника документи. Самата СЧЕ също не е оспорена. Както се посочи не е налице съпричиняване, а други конкретни оплаквания срещу решението в тази му част няма.

Ето защо решението следва да се потвърди и по отношение на исковете за имуществени вреди и акцесорните претенции за лихва за забава.

По разноските:

При този изход на делото право на разноски има само въззиваемата – ищца. Пред въззивния съд са представени няколко заверени копия на ДПП от 29.01.2021г., според които е платен хонорар на адвокат в размер на 2000,00 лева.

Същевременно в писмена молба, депозирана от адвоката на въззиваемата за съдебното заседание пред СГС се искат разноски и е представен списък по чл. 80 ГПК, в които е посочено, че се претендира хонорар по реда на чл. 38, ал. 1 и 2 от Закона за адвокатурата-тоест за безплатно представителство.

Ето защо СГС приема, че не е платен адвокатски хонорар от въззиваемата, а че има осъществено представителство по реда на чл. 38 ЗА и на адвоката следва да се присъди минималния според чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба 1/2004г. на висшия адвокатски съвет размер от 1070,00 лева.

Водим от гореизложеното СГС, II-A с-в

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №20262598 от 27.11.2020г., постановено по гр. д. №34368/2017г. по описа на СРС, 161 с-в в частта, с която са уважени, предявените от Т. ЦВ. Т. срещу С.О. искове по чл. 49 ЗЗД.

ОСЪЖДА С.О., адрес-гр.София, ул.***** да заплати на адвокат В.Ц. Т. с ЕГН ***** с адрес в гр. София, ул. „***** сумата от 1070,00 лева възнаграждение за осъществено процесуално представителство на въззиваемата пред СГС.

Решението е постановено при участие на трето лице помагач на ответника „У.С.Б.“ЕООД с ЕИК ***** (предходно наименование „Е.С.С.Б.“ООД).

Решението подлежи на обжалване пред Върховен касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____